

са и га и много хубави закони, ама нѣкои тѣхни чиновници и голѣмци бѣха лоши и развалени. Въ тѣхъ имаше и такива добри хора, каквито сега между нашитѣ рѣдко ще намѣришъ. Но — да дойдемъ на одевѣшната си приказка. Тѣй, а? да си правъ човѣкъ, да чалащисвашъ денъ и нощъ за народа, и на туй отгорѣ да излѣзе единъ нищо и нивакъвъ човѣкъ, да те направи въ вѣстника си матъ-и-маскара! Напримѣръ, сега нѣкой да ти каже насрѣдъ нѣтя — та въ вѣстницитѣ е още по-лошо: чете го цѣлъ свѣтъ, днесъ, утрѣ, и слѣдъ сто години ще го четатъ твоитѣ дѣца, внуки, прѣвнуки — да ти каже напримѣръ: „Ти си хайдутинъ, янкеседжия!“ а ти да се засмѣешъ и да го отминешъ, или пѣкъ да му кажешъ: „Добъръ день! какъ си, добръ ли си?“ ... И това било добро, а? Ами който види и чуе всичко, какво ще си помисли?! И едно-врѣме дохождане отъ Стамбулъ вѣстникъ въ Бойково, ама, дойде ли, земе го свещеникътъ или даскалтъ, четатъ го, а ний всички се мѣдримъ — мълчимъ и слушаеме, сѣкашъ се чете вангъле или дамаскинъ: по-нѣкога ни разтълкуватъ и нѣкои работи. Все нѣщо добро и умно научимъ, та се и много благодарѣхме. Имахме го за голѣма честь да земемъ вѣстникъ въ рѣцѣ: което той кажеше, бѣше честно, право и истинско. А сега кой похваща вѣстникъ? Най-разваленитѣ хора! Та и какво хубаво отъ него ще научишъ? Само лъжи, клевети и работи, отъ които да се гнусишъ и да плюешъ. Помня, едно-врѣме единъ вѣстникъ писа, че дѣдо ти Недко, епитропътъ, ужъ билъ открадналъ церковни пари. Нали бѣше правъ? още тоя часъ, щомъ прочете писаното, скочи на кракъ: събра по-първитѣ селяни и имъ каза: „Азъ това не кабуля!.. Имамъ челядь, па и умрѣли родители!“ .. — „И ний го не кабулимъ!“ — рекохме. Опретнахме се всички, написахме едно остро писмо съ мюхуря на общината и съ подписитѣ на свещеника и на всички церковно-училищни настоятели и го изпратихме право въ Стамбулъ. Слѣдъ малко врѣме вѣстникътъ опровергна писаното по-рано, извини се и съ особно писмо ни извѣсти, кой бѣше правилъ въ вѣстника оная клевета — единъ